

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. H. C.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2025, č. j. MV-78361-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2025, č. j. MV-78361-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce tak, že potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 3. 2025, č. j. OAM-14121-21/DP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byly

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že účastník hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uvedený v žádosti.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zároveň je v rozporu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Rozhodnutí je současně zcela nepřiměřené jeho důvodům, je formalistické a postavené toliko na podezření.
3. Podstata problému leží v otázce, zda žalobce skutečně hodlá zneužít účel svého pobytu k jinému účelu. Závěry správních orgánů postrádají opodstatnění, když podání žádosti o udělení zaměstnanecké karty v době pobytu cizince na území za účelem studia neznamená, že by studující cizinec nehodlal dále na území studovat, ale znamená jen to, že tento hodlá na území také pracovat, a takto si pomoci s úhradou nákladů na pobyt a studium na území. Ani sama skutečnost, že žalobce aktuálně žádá o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní“ (studium přípravného kurzu českého jazyka) neznamená, že hodlá svůj pobyt na území zneužít, nýbrž jen to, že nadále potřebuje intenzivně pracovat na znalosti českého jazyka tak, aby mohl úspěšně absolvovat plánované studium na území. Z žádných důkazů přitom nevyplývá nic jiného a již vůbec nelze tvrdit, že žalobce na území studovat neplánuje, či že nehodlá absolvovat přípravný kurz českého jazyka.
4. Ze spisového materiálu vyplývá, že rozhodnutí byla vydána na základě domněnek a podezření, nikoli řádně zjištěného stavu věci, když závěry o tom, že žalobce hodlá zneužít svůj pobyt k účelu odlišnému, postavily správní orgány na pouze třech indiciích, a to na nedoložení nostrifikace v rámci předchozího studia na VŠ, kvůli kterému bylo žalobci studium původně ukončeno, skutečnosti, že v průběhu vysokoškolského studia nezískal žalobce žádný kredit, a dále na tom, že žalobce v minulosti opakovaně žádá o udělení zaměstnanecké karty na území, a tedy zjevně hodlá na území pracovat. Nutno zdůraznit, že i udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – studia jazykového kurzu na DOCEO – Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky, s. r. o. (dále „DOCEO“) bude žalobci umožňovat volný přístup na trh práce. Výše uvedené indicie přitom nejsou zcela zjevně dostatečnými pro závěr, že žalobce hodlá požadovaný účel zneužít k účelu jinému. Žalobce do ČR přicestoval s cílem studovat na vysoké škole, přičemž zjistil, že je nezbytné nejprve vylepšit svou znalost českého jazyka, aby bylo možné úspěšně ve studiu pokračovat. Proto začal studovat na území český jazyk a požádal o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jazykové školy DOCEO. Jakmile získá dostatečnou znalost českého jazyka, hodlá poté ve vysokoškolském studiu pokračovat. Žádost o udělení zaměstnanecké karty žalobce podal nikoli proto, aby zneužil svůj pobyt k jinému účelu, když přístup na trh práce již měl zajištěn původním oprávněním k pobytu, ale zejména proto, aby stabilizoval svou pobytovou situaci na území, mohl si v klidu přivydělat na svůj pobyt a studium, přičemž podání žádosti za jiným účelem nelze považovat za akt zneužití pobytu, jde o legitimní postup.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

5. Jak vyplývá ze správního spisu, sdělením Centra celoživotního vzdělávání Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem (dále „UJEP“) ze dne 17. 12. 2024, žalobce byl v době od 10. 10. 2022 do 31. 8. 2023 účastníkem Přípravného kurzu českého jazyka pro cizince, a tohoto prezenčního kurzu se účastnil s docházkou 83 % a řádně plnil veškeré povinnosti vyplývající ze vzdělávání. Studium ukončil v řádném termínu. Bohužel, následně v rámci navazujícího vysokoškolského studia zjistil, že potřebuje znalost českého jazyka ještě zlepšit, aby byl schopný úspěšně studium absolvovat. Ačkoli tedy ke studiu docházel, nebyl schopen absolvovat nezbytné zkoušky a to byl důvod, proč požádal následně o udělení nového dlouhodobého pobytu za účelem jazykové přípravy. Je tedy zjevné, že pokud jde o plnění účelu, vznívá tato otázka v prvním období pobytu žalobce na území v jeho prospěch. V případě druhého období ze správního spisu nevyplývá, že by účastník účel pobytu neplnil, když správní orgány vychází toliko z potvrzení školy o tom, že studium žalobce bylo ukončeno z důvodu, že nedoložil doklad o nostrifikaci a že nezískal ve studiu žádné kredity. Správní orgány se však nesnažily zjistit co bylo důvodem nedoložení nostrifikace či neúspěšného studia. Z této skutečnosti přesto dovozují, že žalobce nemá fakticky o požadované studium na DOCEO zájem a hodlá svůj pobyt zneužít k jinému účelu. Tento závěr není postaven na spolehlivě a dostatečně zjištěném stavu věci, což je v rozporu se zákonem a principy správního řízení, zejména principem materiální pravdy.
6. Jestliže žalovaná odkazuje na závěry správního orgánu I stupně o tom, že žalobce v minulosti neplnil účel pobytu, konstatuje tak na základě písemného sdělení školy bez toho, aby neplnění účelu bylo dále prokázáno, a bez toho, aby došlo k prověření okolností a důvodů takové skutečnosti, navíc za situace, kdy žádost žalobce nebyla zamítnuta z důvodu neplnění účelu pobytu, ale z důvodu podezření, že hodlá požadovaný pobyt zneužít k jinému účelu. Žalovaná přitom odkazuje na to, že oním účelem má být zjevně zaměstnání, přičemž se již nevypořádala tím, že žalobce má i aktuálně volný přístup na trh práce.
7. Jestliže správní orgán odkazuje na to, že rozhodovacímu procesu je vždy vlastní jistá míra abstrakce a obecnosti, kdy je často nutno vycházet z určitých předpokladů a nikoli objektivně zjištěných skutečností, nelze toto chápat jako možnost rozhodnout bez konkrétních a dostatečných podkladů. Jestliže správní orgány tedy žádost zamítly z důvodu odpovídajícímu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801/EU, ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále „směrnice 2016/801/EU“), podle něhož členské státy mohou žádost zamítnout, pokud má členský stát důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí, postupovaly zjevně v rozporu s uvedenou směrnicí, jakož i na základě této směrnice implementované vnitrostátní úpravy. Správní orgány žádnými takovými důkazy nebo závažnými objektivními důvody nedisponují, závěr činí na základě domněnek a podezření s odkazem na minulé chování žalobce. Obdobné pochybnosti správního orgánu přitom zcela zjevně nelze považovat za dostatečné k tomu, aby bylo možno žádost zamítnout v souladu s čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice.
8. Z výše uvedeného je tak zjevné, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s ust. § 2, 3, 4, 6, 36 odst. 3 a 68 odst. 3 správního řádu, dále v rozporu s § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, v rozporu s čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801/EU, je nepřezkoumatelné, nepřiměřené, formalistické a porušuje také čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná shrnula, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a ve lhůtě k tomu stanovené podal žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu účasti v jednoletém kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole v ČR, organizovaného DOCEO. Toto vzdělávání není studiem podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců; jedná se o účel pobytu, který není zákonem pojmenován, v praxi je označen jako účel ostatní/jiné.
10. Správní orgán I. stupně konstatoval, že v řízení byl zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, resp. podle závěru správního orgánu I. stupně byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá dlouhodobý pobyt zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Jako zásadní pro tento závěr uvedl jednak studijní historii žalobce na území, který po přípravném kurzu českého jazyka, organizovaného Centrem celoživotního vzdělávání UJEP ke studiu v akreditovaném bakalářském studijním programu Elektronika a komunikace na Českém vysokém učení technickém v Praze, zvolil zcela odlišný obor studia na University College Prague – Vysoké škole mezinárodních vztahů a Vysoké škole hotelové a ekonomické s. r. o. (dále jen „UCP“), a to obor Mezinárodní vztahy a diplomacie, v něm pak nezískal žádné kredity a nevykonal zkoušky, navíc toto studium mu bylo ukončeno z důvodu nedoložení nostrifikace. V době platnosti tohoto pobytového oprávnění též podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců s cílem pracovat u společnosti X jako pomocný kuchař s pracovní dobou 40 hodin týdně (podáním ze dne 30. 10. 2023 vzal tuto žádost zpět). Dále jako relevantní pro svůj závěr uvedl zřejmý rozpor s tím, co žalobce tvrdí (viz vyjádření ze dne 18. 2. 2025), tedy že hodlá na území studovat na vysoké škole, a proto se zdokonaluje v českém jazyce, zatímco z jeho počínání je zřejmé, že nehodlá na území studovat, ale pracovat, neboť v průběhu dvou let žádal již dvakrát o vydání zaměstnanecké karty s pracovním poměrem na dobu neurčitou a pracovní dobou 40 hodin týdně (druhá žádost, podaná dne 3. 2. 2025, byla zamítnuta podle § 45 odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců). V uvedeném jednání žalobce spatřoval jednoznačný nezáměr o studium na vysoké škole, neboť v opačném případě by si žalobce vyřídil nostrifikaci, aby mohl studium na UCP (případně na jiné vysoké škole) absolvovat. Nostrifikaci nepředložil ani v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, ač tvrdil, že by rád vysokou školu dokončil. Zjištěné okolnosti jsou dostačující pro závěr o možném zneužití vydaného povolení k pobytu k jinému účelu. Správní orgány nemají podle judikatury povinnost zjišťovat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec pobyt zneužít, když je zcela postačující zjištění důvodných obav.
11. Žalovaná nevidí důvod, proč by žalobci mělo být umožněno, aby v ČR pobýval za účelem účasti v kurzu, který ani není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť se mu materiálně podobá (opět jde o kurz českého jazyka), tím spíše, když žalobce na území současně opakovaně žádá o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná je přesvědčena, že deklarovaný studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro žalobce formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území.

12. Žalobcem citovaná směrnice 2016/801/EU se v daném případě neuplatní; účelem povolení k pobytu, o jehož vydání žalobce žádá, není studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, ale jiná vzdělávací aktivita.
13. Je namístě poukázat rovněž na aktuální judikaturu k podávání žádostí o zaměstnanecké karty vietnamskými občany přímo v ČR poté, co obdrželi legální pobyt na území za účelem studia. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, Nejvyšší správní soud konstatoval, že zaměstnanecké kvóty nelze aplikovat na žádosti podané na českém území, zároveň však odkázal na možnost aplikovat v případě zneužití pobytového oprávnění právě § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu a informačního systému cizinců vyplývá, že účastník řízení pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností do 31. 8. 2024. Dne 24. 5. 2024 podal účastník žádost o vydání (nového) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, přičemž jako doklad potvrzující účel pobytu na území předložil jednotné potvrzení o přijetí ke vzdělávání ze dne 27. 3. 2024, vystavené DOCEO, podle něhož byl přijat do jednoletého kurzu českého jazyka pro cizince jakožto přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole v ČR, ve standardní době vzdělávání od 15. 4. 2024 do 31. 3. 2025.
15. Účastník vstoupil na území dne 3. 10. 2022, přičemž zde následně pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností od 24. 11. 2022 do 31. 8. 2023, a to z důvodu absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného Centrem celoživotního vzdělávání UJEP, ke studiu v akreditovaném bakalářském studijním programu Elektronika a komunikace na Fakultě elektrotechnické na Českém vysokém učení technickém v Praze. V době platnosti tohoto pobytového oprávnění, dne 23. 3. 2023, podal žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, s cílem pracovat u společnosti X jako pomocný kuchař s pracovní dobou 40 hodin týdně (podáním ze dne 30. 10. 2023 vzal tuto žádost zpět). Dne 4. 8. 2023 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo vyhověno a povolení k dlouhodobému pobytu bylo prodlouženo s platností od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Konkrétním účelem pobytu bylo studium v bakalářské studijním programu Mezinárodní vztahy a diplomacie na UCP, přičemž aktuálně podanou žádostí se domáhá vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, a to vzdělávání v dalším kurzu českého jazyka.
16. Za účelem zjištění bližších skutečností týkajících se plnění dosavadního účelu pobytu účastníka řízení se správní orgán I. stupně obrátil s žádostí o součinnost a sdělení informací k jeho osobě na dotčené vzdělávací instituce.
17. Ve sdělení UCP ze dne 10. 12. 2024 bylo uvedeno, že účastník řízení byl v akademickém roce 2023/2024 (od 1. 9. 2023 do 19. 2. 2024) studentem 1. ročníku prezenčního bakalářského studia studijního programu Mezinárodní vztahy a diplomacie na UCP. Z důvodu nedoložení nostrifikace mu bylo ke dni 19. 2. 2024 ukončeno prezenční bakalářské studium. Z přiloženého úplného výpisu zapsaných předmětů účastníka řízení je zřejmé, že se zapsal na předmět Politologie a Úvod do mezinárodních vztahů, během svého studia na UCP získal v zimním semestru 0 kreditů a nesplnil žádnou zkoušku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. Ze sdělení UJEP ze dne 18. 12. 2024 vyplynulo, že účastník řízení byl od 10. 10. 2022 do 31. 8. 2023 účastníkem kurzu českého jazyka pro cizince, vzdělával se s docházkou 83 % a řádně si plnil veškeré své povinnosti vyplývající ze vzdělávání.
19. Dne 22. 1. 2025 se účastník řízení dostavil k nahlédnutí do správního spisu a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 2. 2025 doložil potvrzení o zajištění ubytování na dobu od 21. 1. 2025 do 21. 1. 2027 a originál maturitního vysvědčení z Vietnamské socialistické republiky, s překladem do českého jazyka.
20. V týž den, tj. 3. 2. 2025, účastník podal žádost o vydání zaměstnanecké karty (sp. zn. OAM-7580/ZM-2025), s tím, že podle předložené pracovní smlouvy sjednané na dobu neurčitou účastník řízení od 26. 1. 2025 pracuje jako pomocný kuchař pro společnost X s. r. o.
21. Dne 18. 2. 2025 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření účastníka. Sdělil, že ke své žádosti doložil všechny potřebné doklady, které vyžaduje český zákon, a nevidí důvod, proč by jeho žádost neměla být schválena. Studoval na UCP obor Mezinárodní vztahy a diplomacie, ale 19. 2. 2024 přestal, protože nezvládl doložit nostrifikaci, za což nemůže. Snažil se ji dlouho získat, ale nebyla vydána včas. Ve škole se ale snažil. Nyní znovu studuje češtinu a připravuje se na další studium na vysoké škole, protože by vysokou školu rád dokončil, kvůli tomu do ČR přijel. Na jazykovém kurzu studoval od 10. 10. 2022 do 31. 8. 2023, byl na skoro každé hodině, jeho docházka byla 83 % a plnil všechny své povinnosti. Moc se snažil a opravdu se učil, ale čeština je složitý jazyk, další roční kurz mu pomůže lépe se připravit na studium na vysoké škole. Na jazykový kurz chodí, vidí v češtině velký pokrok, až kurz dokončí, vrátí se na vysokou školu. Z důvodu dlouhého řízení o žádosti je velmi nervózní, nedává mu to dostatečný klid ke studiu.
22. Dne 3. 3. 2025 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým žádost účastníka řízení podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítl. Dospěl k závěru, že v průběhu řízení byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že účastník hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Správní orgán v rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, v němž mimo jiné judikoval, že *„zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území vykonávány“*. Dále upozornil na to, že účastník vstoupil na území za účelem studia přípravného kurzu českého jazyka na UJEP, kde měl výbornou docházku, plnil své studijní povinnost a studium řádně ukončil, následně však ke studiu zamýšleného studijního programu na Českém vysokém učení technickém v Praze nenastoupil a podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty dne 23. 3. 2023 dal najevo, že nehodlá získat vysokoškolské vzdělání v ČR. Účastník řízení sice poté požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale studium na UCP mu bylo ukončeno ke dni 19. 2. 2024 z důvodu nesplnění jedné z podmínek – nedoložení nostrifikace, tzn. z důvodu na straně účastníka řízení, který si nostrifikaci včas neobstaral. Navíc bylo zjištěno, že účastník řízení v zimním semestru, ač řádně zapsán ke studiu, dosáhl 0 kreditů a ke zkouškám nepřistoupil. Pokud by chtěl skutečně na území studovat, nikoliv pracovat jako pomocný kuchař s pracovní dobou 40 hodin týdně, snažil by se co nejrychleji zvládnout český jazyk a opatřit si nostrifikaci, aby mohl studovat akreditovaný obor vysoké školy. Ostatně tímto způsobem by pak získal též volný přístup na trh práce, tedy možnost být na území zaměstnán bez nutnosti mít povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou či modrou kartu [viz § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů].

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

23. Správní orgán I. stupně neshledal důvod, proč by měl účastníku nadále umožnit setrvat na území a jeho žádost za účelem absolvování kurzu vyhodnotil jako snahu jakýmkoli způsobem si zajistit pobytové oprávnění na území. Podanou žádostí nežádá o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění za účelem studia, nýbrž o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, neboť se hodlá účastnit jazykového kurzu organizovaného soukromým subjektem (nikoliv vysokou školou, který je specializován právě na jazykovou přípravu budoucích studentů akreditovaných oborů vysoké školy). Nedoložil ani jinak neprokázal, že ve studiu na vysoké škole hodlá pokračovat, nepředložil nostrifikaci, ale toliko maturitní vysvědčení. Navíc je správnímu orgánu I. stupně z úřední činnosti známo, že si podal další žádost o vydání zaměstnanecké karty a od 26. 1. 2025 pracuje jako pomocný kuchař.
24. S ohledem na § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se správní orgán I. stupně posuzoval, zda zamítnutí žádosti bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka, přičemž dospěl k názoru, že nikoliv. Účastník je svobodný a bezdětný, na území pobývá od října 2022, většinu svého života strávil v domovské zemi, zná místní realie a jazyk a nic nenasvědčuje tomu, že by u něj došlo ke zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb se zemí původu, kde žijí jeho rodiče i bratr a účastník se příjezdem do země původu za nimi vrátí. Je v produktivním věku, v případě návratu není z hlediska věku omezen v získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či v dalších studijních aktivitách. Účastník netvrdil, že by byl na ČR závislý po finanční stránce. Za těchto okolností důsledky daného rozhodnutí nebudou nepřiměřené důvodu zamítnutí žádosti, resp. nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého ani rodinného života účastníka s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců.
25. Účastník podal odvolání, podle něj je rozhodnutí nezákonné, vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a na základě nesprávného právního názoru. Správní orgán postupoval nešetrným způsobem, v rozporu s principy materiálního právního státu, zasahuje do základních práv a svobod, rozhodnutí je naprosto nepřiměřené okolnostem, závěry staví toliko na podezření, nikoliv na důkazech. Své závěry správní orgán opírá o skutečnost, že účastník podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, z čehož dovozuje, že nehodlá na území studovat, nýbrž pracovat. Tento závěr postrádá logické argumenty. Uvedené toliko znamená, že hodlá na území také pracovat, a takto si pomoci s úhradou nákladů na pobyt a studium na území. Ani skutečnost, že žádá o nové povolení za účelem ostatní/jiné (studium v kurzu) neznamena, že hodlá svůj pobyt na území zneužít, nýbrž jen to, že nadále potřebuje intenzivně pracovat na znalosti českého jazyka, aby mohl úspěšně absolvovat plánované studium. Z žádných důkazů nevyplývá nic jiného. Správní orgán zamítl žádost z důvodu odpovídajícímu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801/EU, podle něhož členské státy mohou žádost zamítnout, pokud má členský stát důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí. V daném případě správní orgán takovými důkazy nebo závažnými objektivními důvody nedisponuje. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, je nepřezkoumatelné, nepřiměřené, formalistické a porušuje též čl. 8 Úmluvy.
26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že účastník pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností do 31. 8. 2024 a dne 24. 5. 2024 požádal o změnu účelu pobytu (účel ostatní/jiné – vzdělávání, které není studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců), načež správní orgán I. stupně po posouzení

žádosti a po prověření rozhodných skutečností konstatoval, že v řízení byl zjištěn důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

27. Žalovaná odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 829/18, kterým se soud stručně vyjádřil k postupu při zjišťování stavu věci, když podotkl, že „...rozhodovacímu procesu ve věcech udělení víza je vlastní jistá míra abstrakce a obecnosti, neboť mnohdy je třeba vycházet z určitých předpokladů, a nikoli objektivně zjištitelných skutečností. Požadavek na obstarání vyčerpávajících, přesných a podrobných podkladů by totiž ve svém důsledku vedl k popření smyslu rozhodování o udělení víza. Zamýšlené jednání cizinců totiž nelze dopředu naprosto jednoznačně identifikovat a kvalifikovat. I dostatečně podložené obavy či nejasnosti mohou být důvodem způsobilým k neudělení víza (viz např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1149/13 ze dne 13. 6. 2013).“ Ústavní soud sice uvedené závěry vyslovil v souvislosti s posuzováním žádosti o udělení dlouhodobého víza, podle žalované jsou však aplikovatelné i v případě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, neboť důvody pro neudělení dlouhodobého víza uvedené v § 56 zákona o pobytu cizinců se použijí i v daném případě. Navíc i při posuzování této žádosti je třeba hodnotit plnění budoucího účelu pobytu účastníkem řízení.
28. Žalovaná dodala, že vláda na základě zmocnění v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila maximální počty žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na některých zastupitelských úřadech, včetně zastupitelského úřadu v zemi původu účastníka řízení (viz nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu). Dala tím najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli do Česka za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích, vyžadujících vysokou kvalifikaci. Zájem Česka na pracovní migraci z Vietnamu se tak omezuje jen na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených. Minimalizují se tím bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Z uvedeného nařízení plyne, že v zájmu ČR je, aby sem přicházeli noví zaměstnanci z Vietnamu v omezeném počtu a ve specifických profesích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Proto příloha č. 2 k nařízení stanoví, že na zastupitelském úřadu v Hanoji lze podat každoročně 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, nikoliv již žádostí o zaměstnaneckou kartu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce mimo uvedený vládní program. Touto cestou by se tak dalo obcházet omezení stanovené výše zmíněným nařízením vlády.
29. Úvaha o tom, že v daném případě existuje důvodná domněnka o možném zneužití povolení k pobytu k jinému účelu tak není založena na nereálném základě, ale právě v návaznosti na dosavadní pobytovou historii účastníka.
30. Žalovaná závěry prvostupňového rozhodnutí potvrdila, správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil výrok rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů. Stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu v souladu s § 3 správního řádu. V této souvislosti lze odkázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27: „Povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat

spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti, bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány prováděno. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná. Nutno také dodat, že správnímu orgánu musí být při zjišťování stavu věci nezbytného pro rozhodnutí nápomocni rovněž účastníci řízení. Podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tuto povinnost je nutno vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečností, které sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Žalobce v tomto směru však netvrdil žádné významné skutečnosti ani neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit zjištěný skutkový stav.“

31. Žalovaná rovněž nevidí důvod, proč by účastníkovi řízení mělo být umožněno, aby v ČR pobýval za účelem účasti v kurzu, který ani není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť se mu materiálně podobá (opět jde o kurz českého jazyka), tím spíše, když účastník řízení na území současně opakovaně žádá o vydání zaměstnanecké karty. Deklarovaný studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro účastníka řízení formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon předpokládá, a je do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci ČR a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude považován za ten, který povede k vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Citovaná směrnice 2016/801/EU se v daném případě neuplatní; účelem povolení k pobytu, o jehož vydání účastník řízení žádá, není studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, ale jiná vzdělávací aktivita.
32. Nad rámec uvedeného žalovaná uvedla, že je třeba též analogicky přihlídnout k § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Uvedený závěr potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ve kterém uvedl, že *„Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. [...] Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území vykonávány.“*
33. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č. j. 14 A 84/2017-42, pak uvádí: *„Platí totiž, že cizinec je povinen plnit účel povoleného pobytu po celou jeho dobu, a to nikoliv formálně, ale fakticky. Pobytové oprávnění tedy nemůže sloužit pouze pro tzv. překlenutí doby, než cizinec získá povolení k pobytu, o něž skutečně usiluje.“* Nutno dodat, že studium či jiná vzdělávací aktivita samo o sobě není samoučelnou aktivitou, ale má směřovat ke svému naplnění, tedy např. ke složení zkoušky. Z pobytové a studijní historie účastníka však lze bez pochyb

dovodit, že účastník ve skutečnosti nesměřuje k cíli, který deklaroval při vstupu na území, tj. k získání vysokoškolského vzdělání.

34. Je namístě upozornit též na aktuální judikaturu k podávání žádostí o zaměstnanecké karty vietnamskými občany přímo v ČR poté, co ve vlasti obdrželi legální pobyt na území za účelem studia. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, Nejvyšší správní soud konstatoval, že zaměstnanecké kvóty nelze aplikovat na žádosti podané na českém území, zároveň však odkázal na možnost aplikovat v případě zneužití pobytového oprávnění právě § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
35. V odvolání účastník napadl zjištění správního orgánu, ale neuvedl skutečnosti, které by měly mít vliv na závěr o tom, že existují vážné pochybnosti, zda bude plnit jím deklarovaný účel pobytu. Ani v tomto stupni řízení nepředložil nostrifikaci, která je pro vysokoškolské studium nezbytná. Žalovaná doplnila, že účastník pobývá na území již od 3. 10. 2022, resp. od 24. 11. 2022 mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia z důvodu absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného UJEP, a to ke studiu v akreditovaném bakalářském studijním programu Elektronika a komunikace na Fakultě elektrotechnické na Českém vysokém učení technickém v Praze. Již od této doby účastník předpokládal studium na vysoké škole, musel si být vědom, že studium bude vyžadovat i doložení určitých dokladů, tedy i nostrifikaci dosavadního vzdělání. To, že účastník nebyl schopen nostrifikaci svého dosavadního vzdělání doložit ani po skončení prvního semestru na UCP (tedy po cca roce a třech měsících pobytu na území) a studium mu bylo dne 19. 2. 2024 ukončeno, svědčí o jeho nezájmu o toto vysokoškolské studium, resp. je to zřejmé i ve spojení s jeho nulovou studijní aktivitou a studijními výsledky na této škole.
36. Žalovaná odkázala na § 48 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a na § 108 odst. 1 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů. Absolvent zahraniční školy, který získal doklad o dosažení základního, středního nebo vyššího odborného vzdělání, může požádat krajský úřad příslušný podle místa trvalého pobytu žadatele, v případě cizince podle místa pobytu, o vydání osvědčení o uznání rovnocennosti zahraničního vysvědčení v ČR, nebo rozhodnutí o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v ČR (dále „nostrifikace“). Účastníkem řízení doložené maturitní vysvědčení opatřené překladem do českého jazyka neprokazuje nostrifikaci tohoto dokladu, přičemž, účastník měl dlouhou dobu k zajištění tohoto dokumentu, přesto jej neobstaral.
37. Žalovaná aprobovala i závěr o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když účastník ani v rámci odvolání neuvedl skutečnosti, které by svědčily o opaku. Kontrolou v informačním systému cizinců a z údajů uvedených v tiskopisu žádosti bylo zjištěno, že účastník řízení je svobodný, bezdětný a na území nepobývají jeho rodinní příslušníci. Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz kritéria jiná, pokud si to vyžádají okolnosti daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Nutno připomenout, že správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Novelou zákona o pobytu cizinců byla ostatně právě uvedena povinnost břemene tvrzení cizince výslovně zakotvena, a to ve větě druhé § 174a odst. 1 uvedeného zákona: „*Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“ Nevydáním povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází k porušení Úmluvy, jež sice deklaruje právo na respektování rodinného a soukromého života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž uvedl: „*obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území.*“ Odkázala lze též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. Azs 75/2021-25, ve kterém je uvedeno: „*Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod totiž negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění nebo nejvýhodnější bytový status. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění, případně o vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.*“ Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

38. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaná souhlasila a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
39. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.*
40. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
41. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

42. Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí (a tedy povolení k dlouhodobému pobytu nevydá), jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
43. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány popsaly pobytovou historii žalobce a jasně zdůvodnily, z jakých skutečností dovozují, že účastník hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uvedený v žádosti.
44. Žalobní námitky směřují primárně do nedostatečného zjištění skutkového stavu, soudu však není zřejmé, jaké relevantní skutečnosti opomněly správní orgány zjistit. Odvolací námitky byly velmi obecné, to stejné platí i o žalobních bodech. Správní orgány na základě obsahu správního spisu popsaly zjištěný skutkový stav a tento následně právně hodnotily. Žalobce závěry správních orgánů nezpochybňuje žádnými konkrétními tvrzeními. Pokud žaloba správnímu orgánu vyčítá, že se nesnažil zjistit důvody, proč žalobce nepředložil nostrifikaci, žalobce se k této otázce již v průběhu správního řízení vyjádřil tak, že se nostrifikaci snažil získat, ale nezvládl to a nemůže za to. Žalobce neuvádí žádné objektivní důvody, proč to v jeho případě nebylo možné a neuvádí ani, že již vyvinul dostatečné úsilí k získání nostrifikace a že byl úspěšný. Argumentace žalobce spíše skutečně nasvědčuje tomu, že pro něj studium nebylo prioritou, když na území s deklarovaným úmyslem studia na vysoké škole vstoupil již 3. 10. 2022, studium mu z tohoto důvodu bylo ukončeno až v zimním semestru v akademickém roce 2023/2024.
45. Pokud žalobce namítal, že správní orgán se vyjádřil, že žalobce v minulosti neplnil účel pobytu, konstatoval to pouze na základě písemného sdělení školy, bez toho, aby neplnění účelu bylo dále prokázáno a prověřeno, soud konstatuje, že ze sdělení vysoké školy jednoznačně vyplývá, že žalobce se k žádné zkoušce nepřihlásil, nezískal žádné kredity, po celou dobu správního řízení ani v žalobě není tvrzeno, jakým způsobem jeho studium tedy mělo (odlišně) probíhat, jaké aktivity po tuto dobu vyvíjel. Soud pouze dodává, že není sporné, že přípravný kurz v prvním roce pobytu na území navštěvoval.
46. Správní orgány správně zohlednily, že ač žalobce přicestoval dne 3. 10. 2022 za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu ke studiu v akreditovaném bakalářském studijním programu Elektronika a komunikace na Fakultě elektrotechnické na Českém vysokém učení technickém v Praze, následně nastoupil do zcela odlišného bakalářského programu Mezinárodní vztahy a diplomacie na UCP, v zimním semestru 0 kreditů, nesplnil žádnou zkoušku a studium mu bylo ukončeno, neboť nepředložil nostrifikaci. Ve vyjádření ze dne 18. 2. 2025 účastník jako důvod pro ukončení studia neuvedl nedostatečné jazykové znalosti, avšak výlučně chybějící nostrifikaci. Ostatně podle sdělení UJEP ze dne 18. 12. 2024 žalobce řádně kurz absolvoval, lze přepokládat, že v případě vážných potíží s českým jazykem by si studium z tohoto důvodu prodloužil (což mu jednou zákon umožňuje). Žalobce požádal několik měsíců po vstupu na území o vydání zaměstnanecké karty (23. 3. 2023), když chtěl pracovat jako pomocný kuchař. Dne 3. 2. 2025 podal další žádost o vydání zaměstnanecké karty s tím, že podle předložené pracovní smlouvy sjednané na dobu neurčitou účastník od 26. 1. 2025 pracuje jako pomocný kuchař pro společnost X s. r. o.
47. K tvrzení žalobce, že mohl a může pracovat na území již na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a nyní i za účelem ostatní, soud uvádí, že to

považuje za argument spíš ve prospěch závěru žalovaného, že žalobce nemá zájem o studium na území ČR. Za takové situace by totiž smyslem získání zaměstnanecké karty žalobcem mohlo být pouze to, aby již žalobce své studijní povinnosti vůbec nemusel plnit a mohl se na území věnovat pouze výkonu zaměstnání. Vysvětlení žalobce, že zaměstnaneckou kartu chtěl získat z důvodu, aby „stabilizoval svou pobytovou situaci na území“ a „mohl si v klidu přivydělat na svůj pobyt a studium“, skutečně přesvědčivě nevyznívá, když zároveň tvrdí, že byl a je oprávněn provozovat výdělečnou činnost i bez zaměstnanecké karty.

48. Žalobce dále proti podrobným úvahám správních orgánů toliko obecně deklaruje, že potřebuje intenzivně pracovat na znalosti českého jazyka, aby mohl úspěšně absolvovat plánované studium (viz doplnění odvolání ze dne 4. 5. 2025). Zároveň však žalobce od 26. 1. 2025 pracuje jako pomocný kuchař pro společnost X s. r. o. (podle vyjádření žalované v rozsahu 40 hodin týdně), což pro tvrzení žalobce o snaze intenzivně pracovat na znalosti českého jazyka rovněž nesvědčí.
49. V žalobě pak žalobce tvrdí, že aktuálně aktivně plní účel pobytu a studuje na Vysoké škole logistiky o.p.s., tvrdí, že dokládá i rozhodnutí o přijetí ke studiu (z tohoto důvodu bylo žádáno o přiznání odkladného účinku žalobě), avšak žádné potvrzení žalobce zastoupený advokátem nedoložil, a to ani poté, kdy soud v usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě na tuto skutečnost výslovně upozornil. Současné (nedoložené) tvrzení o studiu na vysoké škole nemá vliv na správnost závěru žalované. Soud dodává, že vše nasvědčuje tomu, že tato pasáž v žalobě se týkala jiného případu, kde zastupoval týž zástupce (zdejší soud projednává pod sp. zn. 20 A 9/2025), neboť tato pasáž z odůvodnění návrhu na odkladný účinek je zcela identická, k žalobě vedené pod sp. zn. 20 A 9/2025 je pak potvrzení o studiu skutečně doloženo. Pochybnosti, zda se tvrzení o studiu na Vysoké škole logistiky o.p.s. skutečně týkají žalobce v tomto případě, umocňuje i označování žalobce v této pasáži žaloby jako „žalobkyně“ (zatímco ve zbytku žaloby je užito správně „žalobce“).
50. V projednávaném případě lze aprobovat i základní východiska žalované, a to že je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpustí na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: *„zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“* Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
51. Soud považuje za správné i východisko žalované, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat.
52. Žalovaná ve svém rozhodnutí vysvětlila, že se v případě žalobce nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice 2016/801/EU, žaloba neuvádí, z jakých důvodů s tímto závěrem nesouhlasí, jde o pouhé zopakování odvolací námitky, která byla správním orgánem adekvátně a věcně správně vypořádána. Žalobce netvrdí, z jakých důvodů by měl

být studentem ve smyslu čl. 3 citované směrnice, resp. že by jím zvolený kurz splňoval podmínky dle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce nevysvětluje, z jakého důvodu nežádá tedy o prodloužení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, má-li za to, že je jeho jazykový kurz studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud je důvodem žádosti do dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné místo za účelem studia to, že by již žalobce s žádostí za účelem studia podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neuspěl, nemůže se při podání této žádosti domáhat práv podle směrnice 2016/801/EU.

53. Soud pro úplnost dodává, že v projednávaném případě by teoreticky byl naplněn i žalobcem odkazovaný čl. 20 odst. 2 písm. f) citované směrnice (*Členské státy mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*), když správní orgány fakticky závažné a objektivní důvody popsaly.
54. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné z evropského práva nevyplývá (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení).
55. Žalobci byl na území umožněn vstup v souladu se směrnicí č. 2016/801/EU, neboť deklaroval svou vůli v ČR studovat na vysoké škole. Za tímto účelem také absolvoval akreditovaný jazykový kurz, který úspěšně dokončil, přesto nyní chce absolvovat jazykový kurz a pobývat na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, a opakovaně žádá o vydání zaměstnanecké karty, což je pobytový titul, o který by z vlasti žádat nemohl.
56. Soud též dodává, že projednávaný případ se odlišuje od případu, který byl předložen rozšířenému senátu, usnesením ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, správní orgány v nyní projednávaném případě neaplikovaly ust. § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, ani nedovodily, že deklarovaný účel pobytu neměl k území ČR dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu.
57. Nicméně některá předestřená východiska předkládajícího senátu mohou být pro projednávanou věc relevantní. Předkládající senát mj. uvedl, že samotné naplnění podmínky, že tvrzený účel pobytu vyžaduje přítomnost na území delší než 3 měsíce, je pouze jednou ze zákonných podmínek pro udělení pobytového oprávnění, splnění této podmínky žadatelem neznamena, že by správní orgány nesměly posuzovat, zda jsou dány ostatní v zákoně vyjmenované negativní podmínky. Předkládající senát zdůraznil, že z naplnění této podmínky rovněž v žádném případě neplyne povinnost správních orgánů pobytové oprávnění udělit, ani se nedomnívá, že by v podobných případech muselo být žádostem o povolení dlouhodobého pobytu plošně vyhověno. Předkládající senát je názoru, že lze uvažovat o existenci prostoru pro diskreci správních orgánů při posuzování, zda udělí určitému žadateli povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem. Konstrukce relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňuje výklad, podle něhož při posuzování žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu správní orgány poté, co ověří, zda zde není překážka udělení pobytového oprávnění podle § 56, mohou navázat správním uvážením, zda povolení k dlouhodobému pobytu udělí. Předkládající senát též uvedl, že udělování povolení k dlouhodobému pobytu cizincům za účelem „ostatní/jiné“ není otázkou právního nároku, ale nanejvýš podústavního

subjektivního práva, vyšel z obecné premisy, že schopnost státu regulovat vstup a pobyt cizinců na své území je jedním z typických projevů jeho svrchovanosti (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Cizincům tak a priori nárok na pobyt na území ČR nenáleží. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ nevyplývá ani z evropského práva (srov. a contrario rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024 28, body 30 a 31, případně čl. 5 odst. 3 směrnice č. 2016/801). Jedním z indikátorů existence prostoru pro správní uvážení (konkrétně tzv. absolutní volné úvahy) jsou podle správněprávní doktríny případy, „kdy zákon svěřuje správnímu orgánu např. relativně úplnou volnost volby, zda někomu určité oprávnění udělí či neudělí (za pomoci formulací „může“ – ale nemusí, „na udělení oprávnění není právní nárok“ apod.), aniž by pro to stanovil nějaká hmotněprávní kritéria,“ [MIKULE, Vladimír, KOPECKÝ, Martin. § 3 (Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). In: HENDRYCH, Dušan a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 385, marg. č. 736.]. Podle předkládajícího senátu formulace výše citovaného § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jenž není bez významu pro celý systém pobytových oprávnění, připouští výklad, podle kterého zákonodárce ponechal při posuzování žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za jiným než v zákoně vyjmenovaným účelem veřejné správy široký prostor pro diskreci. K uplatnění možného správního uvážení by přistoupily správní orgány patrně pouze v případě, dospěly-li by k závěru, že žadatel veškeré zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění splňuje, resp. že nejsou naplněny podmínky negativní.

58. Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí byla tvrzena toliko obecně, bylo namítáno, že „rozhodnutí je současně zcela nepřiměřené jeho důvodům“, měl být porušen čl. 8 Úmluvy. Žalobce nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů k této otázce, ani nepřekládá konkrétní argumentaci, která by závěry správních orgánů ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zpochybňovala.
59. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně